

at opfordre Ministeren til at forhøje Handelsdirektørens Gage, naar han ikke vil gjøre Noget af det Andet, jeg har opfordret ham til. Naar Ministeren vilde være villig til at omordne hele Administrationen paa en forstandig og rimelig Maade, er jeg imidlertid villig til at tage under Overveielse at forhøje Handelsdirektørens Gage. Kun paa det Grundlag kan der være Tale om en Forhandling. Videre strækker Enigheden sig for Øieblikket ikke. Ligeledes har jeg ikke anbefalet den ærede Minister at tage Understøttelsen til General Wencs Enke af Jernbanedriftens Fond. Jeg har tilladt mig at gjøre opmærksom paa, at saalænge vi ingen Indflydelse havde paa Budgettet, kunde vi ikke give Understøttelse til Enker efter Jernbanebetjente, medmindre disse ere komne til Skade i Statens Tjeneste. Om de ellers skulle have Understøttelse eller ikke, maa afhænge af de almindelige Regler for Administrationen paa det Omraade. Det ligger udenfor, hvad jeg i dette Øieblik har omtalt. Der er ikke fra vor Side udtalt en Opfordring eller Anbefaling i saa Henseende. Jeg tror desuden, at Grunden til, at man fra Udvalgets Side har modsat sig denne Understøttelse, ogsaa er den, at man ikke fandt nogen tilstrækkelig Grund for Understøttelsen. Den ærede Minister udtalte, at han vilde gaa ind paa vor Betragtning om Ordningen, Bevillingerne, og i det Hele Forholdene ved Landbohøjskolen. Det glæder mig, at han har gjort det; men naar han stillede en Bevilling som Betingelse, kan jeg jo ikke sige Andet, end at man først maa vide, hvad den skal være til. Jeg maa desuden ærlig tilstaa, jeg fortaar ikke, at den ærede Minister overhovedet stiller Betingelser; den ærede Minister maatte være glad ved, at vi overhovedet ville være villige til at medvirke til, at der kommer noget Godt ud af denne Sag; og hvis den ærede Minister vil stille saadanne Betingelser, at han ikke vil være med til Noget ved Landbohøjskolen, som Befolkningen ønsker, medmindre han faar Bevillinger i langt større Omfang, end hvad der er nødvendigt for at bringe Sagen i Gang, saa tror jeg ikke, at den ærede Minister gjør Sagen nogen Tjeneste, og maatte hele Historien kunde strande paa Grund af Strid om nye Principer, som ikke have ligget for før. Imidlertid antager jeg, at den ærede Ministers Mening kun har været at se at skaffe sig nødvendige Bevillinger til at kunne gennemføre, hvad der her har været Gjenstand for Omtale. (Sندنرياسمىنستىرەن [SngerSlev]: Ja, naturligtvis!) Ja, saa maa vi afvente,

hvad der kommer til at foreligge, saa det er ikke værd nu at komme nærmere ind paa det. Det Samme gjælder med Hensyn til Skytteforeningerne. Jeg tror ikke, Ministeriet gjør Skyttesagen og dens Venner nogen Tjeneste ved at opretholde Forbudet, som af Alle vistnok erkjendes for meningsløst. Jeg tror, at det er den almindelige Mening, at Skytteforeningerne bør have Tilladelse til at slyde, og at de nedlaagte Forbud have havt meget lidt Grund for sig. Det afhænger jo af den enkelte Amtmand, hvorvidt de udstedes eller ei, og de har i Virkeligheden været saare lidt reelt begrundede. Jeg antager imidlertid, at det vil vise sig til næste Aar — ja, det maa jo vise sig, hvorvidt disse Forbud ere fastholdte eller ikke, og af hvad Grunde de ere fastholdte, og det skulde jeg ganske vist beklage, om Følgen deraf skulde være, at vi maatte komme væk fra alle Bevillinger til Skytteforeningerne; men det vil maasse blive Enden paa det. Derjom Statens Penge kun uddeles, for at Høireskytteforeninger skulle more sig med at slyde, medens Venstre ikke maa have Lov til at slyde, er det bedre, at de blive i Statskassen. Naar den ærede Minister klager over Overbestyrelsen, er det ganske vist, at Overbestyrelsen ikke har med det at gjøre. Saa Meget maa jeg dog bemærke, at den ærede Minister her lever i en fuldstændig Misforstaaelse og Bidsfarelse; Overbestyrelsen er ikke nogen Autoritet, der kan staa Ministeriet bi i at holde Orden eller uddele Reprimander eller være saadan en det underordnet Politimyndighed. Private Foreningers Bestyrelser ere blot deres Forretningsudvalg, som have at sørge for, at de og de Ting blive kjøbt og det og det finder Sted. De ere nødvendige, for at hele Foreningens Drift kan gaa sin rolige, naturlige Gang, men de ere ikke Autoriteter, hverken lige overfor Foreningens Medlemmer eller overfor Andre. Det er vist den Vej, ad hvilken Ministeriet i den senere Tid har bestræbt sig for at opretholde Autoriteten og hævde dennes store Betydning paa alle Samfundets Omraader, som har forledet dem til at tro, at ogsaa private Foreningers Bestyrelser ere Autoriteter. Det er en Misforstaaelse. Jeg har set det blive gjort gjældende fra andre Sider, rent privat, at man vilde lave disse Foreningers Bestyrelser om til Myndigheder, der skulde uddele Formaninger og Røfler, men det ligger ganske udenfor saadanne Bestyrelseres Raadighed; og de vilde komme noget meget daarligt fra det. — Jeg har ikke noget Videre at tilføje; jeg har kun villet tage disse Reservationer, for ikke at give Anledning til Mis-